

A Vosztok-tó jege

A fehér színe⁴²

Fehér, nagyon fehér, fehérebb, robbanó fehér, valami fehér, aztán az előzőnél fehérebb fehér. Nem akartam felkelni, jól elvoltam a fehérekkel, éppen jött egy másik, minden eddiginél fehérebb fehér, amikor valaki a nevemen szólított, magabiztos, de halk hangon, aztán megint. Fehérben volt, ez OK, de körülötte mindenféle más színek kavarogtak, elmúlt a totális fehérség megnyugtató teljessége és egysége, ez már csak a fehér megtestesülése volt a valóságos térben, ami ugyan még mindig fehér, de annak, aki látta az igazit, mint én is, annak csak idegesítő utánzat, valami, aminek nem lenne szabad lennie.

Undorodva elfordultam, és megnéztem, mi van a másik oldalon. Itt legalább nem akart semmi fehérnek látszani. Zöld volt, barna és valami sárgás maszatolás, de annyira ocsmány és annyira valószínűtlenül sárga, hogy szinte éreztem a szagát.

Kórházzaga volt.

Felébredtem végre.

– *Végre felébredt! Már nagyon aggódtunk.*

42

Valamikor évek múlva, egy különösen rosszul sikerült trip alatt addig sohasem látott részletességgel rohantak meg az orosz bázison töltött idő emlékei. Egészen pontosan: emlékek vagy a fehér generálta képek, mert azóta sem vagyok biztos benne, hogy hallucináltam vagy emlékeztem, mindenesetre még mindig ez az utazás nyújtotta a legelfogadhatóbb verziót az ott történekről, úgyhogy nem vacakoltam, emlékként raktároztam el, még mindig jobb, mint a semmi, ami annak az éjszakának a helyén tátongott addig. Végül is teljesen mindegy, senki más nem látta, mi történt, csak én, úgyhogy akár történhetett ez is, nem számít, emlékiratokat úgysem írok, elmesélni pedig nincs kinnek, úgyhogy nem kételkedem a látottakban, a fehérnek valahogy be kellett jutnia a szervezetembe. A bázis üres volt, a többiek szerint legalább négy percre el-

tűntem a szemük elől, és a kamerám sem adott képeket ez idő alatt, bár arról nem beszéltek, hogy hiányzott volna a fal a konyha mögötti pihe-nőszobában, ahol megtalálták. Mert ebben az emlékből a fal egy darabja robbant fel, pontosabban a fal egy darabját helyettesítő *fehér* mozdult rám, de olyan sebességgel, hogy robbanásnak éreztem, és olyan erővel, hogy akárcsak egy pneumatikus fecskendőből kilőtt oldat, áthatolt a bőrömön, és szétáradt a testemben, vérrel utazva, izomban araszolva, csontba beépülve. Az utazás alatt láttam és éreztem, ahogy molekuláimhoz, sejteimhez kapcsolódik, szkenneli a szerkezetüket, módosít saját felépítésén, minden egyes kapcsolódás esetén egyéni stratégiát követ, mindig a legmegfelelőbb kombinációt hozza létre, miközben kínosan ügyel arra, hogy a testem működését ne befolyásolja, és az alatt a pár másodperc alatt, amíg összeestem, be is fejezte a költözést, elfoglalta a csomópontokat és kereszteződéseket, stand by-ba kapcsolt, és mire a fejem koppant az alumíniummal borított, acélvázás padlón, a folyamat már befejeződött, minden mozgás megszűnt, a kapcsolat végleges volt.

Aggódtál egy faszt, miért aggódtál volna, életedben nem láttál ezelőtt, és most is olyan a hangod, mint azoknak a GPS-be applikált főszeroknak, akik a frontális ütközés után is azt magyarázzák kicsit indignálódva a leszakadt karnak és szétépett artériának, hogy 300 méter után enyhén forduljon jobbra!

De csak annyit mondtam hangosan:

– *Hogy kerültem ide?*

– *Hamarosan mindent megbeszélünk, de most mesélje el, mi az utolsó emléke azelőtről, hogy az imént felébredt.*

Nem volt kedvem hozzá.

Az ajtó felrobbant, és belesimult az egész az üvöltő jégbe, aztán ahelyett, hogy elült volna a kavargó *fehérség*, valahogy még teltebb, még hatalmasabb lett, mintha még robbanna, aztán robbanna tovább. Ott és akkor elkezdődött a teljes *fehérség*, de előtte már fel-fel-villant, most, hogy visszagondoltam, talán már a helikopterben is láttam, sőt jóval indulás előtt a bázis udvarán a hordóban csillogó vízben, és teljesen belefeledkeztem, ahogy felidéztem, de ez már nem volt igazán *fehér*, csak a *fehér* emléke, valami, amivel beérhetem, amíg az igazi vissza nem tér.

– *Mit látott, amikor belépett az oroszok bázisára? Eljutott a laboratóriumba? Látta a testeket? Milyen állapotban voltak a műszerek?*

Opioid, valami felszintetikus ázsiai variáns. Mindjárt elmúlik, és akkor teljesen felébredek. Ilyenkor szokott fájni, de most nem fáj semmi. Megtapogattam a lábaimat, megvoltak, és ha meg tudtam tapogatni őket, akkor a karjaim is.

– *Adjon abból, amivel eddig etettek! Egyedül vagyok itt, vagy másokat is idehoztak?*

Nézegette a mappáját, mintha onnan várna segítséget, aztán megfordult, *Egy pillanat!*, mondta, és elviharzott. Egyedül maradtam. Pedig a kórterem akkora volt, mint egy hangár, legalább nyolc ágy fért volna el benne, de csak én feküdtem itt, bár mintha derengett volna a sietősen elvitt bútorok nyoma a kőpadlón, ágyak – igen –, ágyak és talán egy szekrény a sarokban. A helyén valamivel sötétebb volt a padló.

– *Miattam sikoltozik, igen, én vagyok az a geci, akiről énekel. Csakis azért jött vissza Norvégiából, hogy elmondja nekem, milyen geci vagyok – az ablak nyitva van, odakint oroszul ordít egy borízú hang, kiejtése alapján valahonnan északról származik, északról és keletről.* – *Másodszor már itt talált, mert amikor először jött vissza, én délen voltam, Sanghajhoz közel, egy bérelt laborhajón, de amikor újra átrepülte Szibériát, már itt voltam, és akkor elmondta,*

hogy mekkora geci vagyok. Nem is értem. És nem jött többet, nem is hívott, csak ezt akarta közölni, de ez baromi fontos lehetett, mintha magamtól nem tudnám, aztán a következő járással visszament, talán már nem is él – az értetlenkedő és néma társa tempósan elhaladtak az ablak alatt, lépteik még hallatszottak egy darabig, de újabb részleteket már nem tudtam meg a nőről, aki kétszer átrepülte Szibériát, hogy megmondhassa valakinek, hogy geci. Mint ha az élete múlna rajta. Vajon most, hogy sikerrel járt, mivel tölti a szabadidejét? De ez csak egy pillanat volt, kizökkentett kicsit az erőlködésből. Próbáltam felidézni a belépés után pillanatot, de csak az volt meg, amikor átlépek az ajtó izzó keretét, és jobbra nézek...

A folyosó végén egy motor erőlködött, működött egy darabig, aztán köhögve leállt. Ilyenkor visszafogott káromkodás hallatszott, majd fémes csikorgás, aztán megint pörgött egy darabig.

A hideg nem az ablak felől jött, hanem valahonnan a közelből, talán belülről. Nem is igazán akartam tudni, hogy honnan, de amikor egyértelművé vált, hogy senki sem jön segíteni, a forrás után néztem. Persze csak fekve, egyelőre nem éreztem, hogy fel tudnék állni. A száraz hideg széle éppen elért az ágy fejéig, de nem mozdult, világos és merev határa meglepett. Amikor kezemmel arrafelé nyúltam, szinte éreztem, ahogy belemerül a mármár anyagszerű hidegbe, aztán amikor kihúztam, egy darabig még borzongott és zsibbadt.

Nem emlékeztem, mi történt, miután beléptem az ajtón (*és jobbra fordultam*), nem rémlett, hogy láttam volna testeket az orosz bázison, nem rémlett, hogy egyáltalán láttam volna bármit is, miután jobbra fordultam (*és léptem egyet*), de ez a várakozó hideg éppenséggel emlékeztetett valamire, amit elfelejtettem, miután léptem egyet (*a hálómodul felé*). Emlékeztetett rá, hogy elfelejtettem valamit, de lövésem sem volt, hogy mit.

Valami *fehéret* és hideget.

Most már egészen biztosan kiment az opioid, nem mintha különösebben tartottam volna a kereszthatástól. Kibányásztam a könyökimplantátumomból a pakkot, és egy keveset az ágy mellett álló székre szórtam. Amikor törtem, a kristály bántóan hangosan recsegett, de nem érdekelt, felaprítottam negyed grammot és feltoltam fekve.

Annyira *fehér* volt, hogy átzuhant tőle saját küszöbén a világ. Az űrből is látszott, ahogy az agyamba csapódtak az első molekulák, látszott a száguldó jel, látszott, ahogy sírtam és imádkoztam. Mondta ugyan, hogy visszatér, de ez jóval több volt, mint visszatérés: megszállás, pacifikálás, kiegészítés és továbbfejlesztés. Mindig megígérték az erre tévedő istenek, ígérték, de sohasem jöttek vissza, meg sem közelítették a Plútó pályáját, de a *fehér* most itt van, és fehér. Csak néztem hűlt helyét, és a várakozásokkal, közhelyekkel és próféciákkal ellentétben a hűlt hely nem nézett vissza rám. Megtiszteltetésnek éreztem, hogy a hűlt helye lehettem, de csak egy pillanattig tartott magányom, mert a *fehér* újabb cunami közeledett, és ezúttal telibe talált, a fejem hátracsuklott, mosolyogni próbáltam, de csak vicso-rogtam. Annyira mélyen voltam eddig, most pedig annyira mindenek felett, hogy elégedetten zuhantam a száguldó *fehér* hullámba, ami felkapott és repített, én pedig elámulva a molekuláris kalapács tökéletes csapásán, végre tényleg elmosolyodtam.

Széttárt karok

Az utolsó emlékem te voltál.

Jobb, ha megjegyzed: az utolsó emlékem mindig te vagy.⁴³

Pontosan tudta, hogy 20 kreditbe mi fér bele, ott volt az orra előtt, aláírta, nem értem, most mit reklamál, már így is túlléptük az időt – a hangod le-lefulladt, idegességemben elfelejtettél lélegezni, a szemed üres volt, nem is tudom, hova nézett, semmiképp se rám, valahova fölém, a fal és a mennyezet találkozásánál lehetett az a pont, amit még erőlködés nélkül tartani bírtál, ez egyszerűen nem történhetett meg, ilyesmi nem történik, csak a vesztesekkel, akik a város szélén élnek, rossz anyagokból varrt, rossz szabású ruhákat hordanak, és kosárral járnak bevásárolni. Velük gyakran megesik, mennek az utcán gyalog, egymásnak ütköznek, megállnak, aztán továbbmennek, folyton megtörténik, de idefent nem,

Könnyen beszélek, túl sok halál, túl sok utolsó emlék, túl nagy rutin. Kívülről nézem az életet, és nem tetszik, amit látok, nyilván nem az élet maga, hanem a szálnalmas sántikálásom a felszínén. Ahogy az emlékekbe kapaszkodom, és letaglóz az önsajnálát, ahogy megpróbálok még egyszer felemelt fejjel végigmenni a koszvadt utcák, strassék, avenue-k, ulicák hálózatán, hogy utoljára a színed elé járuljak, még ha csak láthatatlanul is. Elmegyek egy helyre gondolatban, ahová te is el fogsz menni hamarosan, és azt hiszem, megérezed a jelenlétem, beleszagolsz a levegőbe, és felkapod a fejed, konstátalod, hogy én jártam arra, pár másodpercig átadod magad a hangulatnak, amit már nem nevezünk sehogy, aztán mész tovább, dolgoz van, embered van, mindened van, de ez a rövid idő is elég arra, hogy felidézd a veszteséget, belehalj, feltámadj és menekülj tovább.

Persze semmi ilyesmi nem történik. A lény, aki drog, elképesztő trükköket ismer, és már többször felajánlotta, hogy elvisz abba a világba, amelyikbe csak akarom, örökre ott maradhatok, minden tökéletes lesz, soha nem fogok rájönni, hogy a valóságban vagyok-e, vagy egy illúzióban, halhatatlan leszek, és boldog, de mindig visszautasítom, mert hiába nem tudnám akkor, hogy egy konstruált univerzumban élek, most tudom, és nem bírom elviselni a gondolatot, hogy amíg ott lebegek, itt keressél. Még ha soha nem is tennél ilyet.

itt állandó szereposztás van, az egész olyan szégyenletes, de egyben izgató, annyira közönséges, hogy a csontomban is érzem, és tulajdonképpen, ha jobban belegondolok, nem is rossz érzés, vacogtató, átjárja a húst, kering bennem folyamatosan, de nem szabad rágondolni, nem szabad átengednem magam neki, csak hadd keringjen, majd elmúlik, távozik, ahogy jött, és most hangosan: *Ennyi fért bele, sajnálom, legközelebb olvassa el alaposan, mielőtt aláírja, most pedig menjen, kérem, távozzon*, és akkor lenéz végre, és a megfagyott idő lezuhan a jógaszónyegre, mint a magasfeszültségű vezetékbe akadó, megszenesedett madár.

Nem lehet ezt így, nem lehet semerre menni, nem lehet folytatni, elkezdni sem lehet, *kérem, induljon végre, a kapu most kinyílik, és 30 másodpercig nyitva lesz, ezalatt kell elhagynia az objektum területét, köszönjük, hogy igénybe vette szolgáltatásunkat, jöjjön máskor is* – ezek pörögtek a fejedben a váratlan helyzet alatt, én pedig néztem a tanácsstalanságtól megszépült arcodat, amiről eltűnt a feszültség, és eltűnt a hivatalos máz, és már biztos voltam benne, hogy nem indulok, csak nézek, *mit nézek?*, nem indulok el, most már egészen biztos, hogy nem indulok el innen egyedül soha.⁴⁴

Lehet

W. küldte, ekkor: július 14., 14:09

Most kicsit kiegészítettem ettől a délelőtti körtől, amiket mondtál

W. küldte, ekkor: július 14., 22:34

szörnyű, ha rosszban vagyunk

Té küldted, ekkor: július 14., 22:35

Az

Lehet, hogy így történt, de könnyen lehet az is, hogy nem, azonban mindenképpen kellett lennie egy első találkozásnak, és ez pont úgy megteszi, mint bármely más, és mivel én emellett döntöttem, mostantól ez lesz az egyetlen érvényes verzió, a bázis, a kocsmá, a kocsmá fölött a szobák sora, a prostituált és én, az egyre erőtlenebb próbálkozás, hogy megszabaduljon tőlem, hogy elküldjön, pedig csak csengetnie kellene, és már vinnének is, de nem teszi, inkább megismétli újra, ezúttal már érthetetlenül halkán, hogy mennem kell, elfogyott az idő, aztán nem szólal meg többé, körül néz, cuccait egy fekete vászontáskába pakolja, amikor készen áll, lenéz rám, én még mindig a földön ülök, de ezt látva feltápászkodom, kinyitom előtte az ajtót, aztán bezárom magunk után.

A taxiban egyikünk sem szólal meg, végül nem bírod tovább, és sírással küszködve megkérdezed, hogy miért csináltam ezt, *miért csináltad ezt?* én pedig csak annyit mondok, *tudod te jól*. Aztán megállunk, fizettek, kiszállsz, és felnézel a házra, ami 11 hónapig az otthonod lesz, *újratervezés*, ami az otthonoddá lehetne, de 11 hónap sem elég, hogy eldöntsd, akarsz-e engem, *újratervezés*, ami 11 hónapig a szabadság kapuját jelenti neked, ahová belépve átváltozol, de közben pontosan tudod, hogy sohasem lesz az otthonod, és ha már itt tartunk: dögölj meg, kedvesem, dögölj meg, halj meg, tűnj el, töröld ki létezésedet visszamenőleg örökre, és veled együtt tűnjenek el az emlékek mindenki fejéből, aki valaha találkozott veled, de különösen az enyémből, különben új és új történeteket fogok rólad kitalálni, leírom százféleképpen, hogyan ismerkedtünk meg, hozzáteszek, elveszek, ahelyett hogy élnek, ahelyett.

Te küldted, ekkor: július 14., 22:36

De már nem vagyunk

W. küldte, ekkor: július 14., 22:36

De leszünk

Te küldted, ekkor: július 14., 22:36

???

W. küldte, ekkor: július 14., 22:36

Hát nem hiszem h ne lennénk rövid úton újra rosszban

Te küldted, ekkor: július 14., 22:36

Előfordulhat

De nem fogok előre aggódni

Az is előfordulhat, hogy boldogan élünk, amíg meg nem halunk

W. küldte, ekkor: július 14., 22:38

Lehet

Te küldted, ekkor: július 14., 22:39

Amíg ugyanazon a bolygón tartózkodunk, úgyis kapcsolatban maradunk

Lehet bármi

Nem hiszem, hogy alapjaiban tudnánk befolyásolni
Persze nehezíthetjük
Vagy könnyíthetjük
De a lényeg marad⁴⁵

W. küldte, ekkor: július 14., 22:42

Holnap gondolom megbeszéljük

Té küldted, ekkor: július 14., 22:42

Szokás szerint

45

Mindig visszaestünk ugyanoda, ahonnan menekülni próbáltunk, nem volt más állapot, csak a totális, eszement szerelem vagy a teljes elszigetelődés, hétszer vagy nyolcszor próbálkoztunk, de mindig ugyanaz lett a vége, az ágyban kötöttünk ki, és jó volt, egyre jobb, egyre kevesebb szóból egyre többet értettünk, egyre közelebb kerültünk, miközben a találkozásra esélyünk sem volt, úgyhogy végül elváltunk minden szálát, minden kommunikációt felfüggesztettünk, és ezúttal sikerült, nem hívtam fel, nem írtam rá, nem üzentem, pedig legalább százszor kellett megállítanom a kezemet a billentyűzet fölött, száz üzenetet vontam vissza, legalább ennyi chatet töröltem, de aztán csillapodott, végül elmúlt. Eltelt egy hét, és nem írtam egyetlen levelet sem neki, valahogy elmaradt a roham, mert persze folyamatosan rá gondoltam, vele ébredtem és vele álmodtam, de már csak mint egy film főszereplője vagy valami mesealak élt az emlékezetemben, meg sem fordult a fejemben, hogy valamikor valóság volt, hogy valóság lehet.

Ha most belépne az ajtón, behunynám a szemem, és arra várnék, hogy mire kinyitom, eltűnik, nem hiszem, hogy képes volnék feldolgozni a jelenlétét.

Megfagynék, mint az aranyfüst az Antarktisz felett.

Para-Kovács Imre: 1965-ben egy meglehetősen szeles napon, természetes úton jöttem a világra, már amennyiben természetesnek nevezhető az anyaméhből minden előzetes figyelmeztetés nélkül Miskolcon kikötni. Később ezt korigáltam, és Budapestre költöztem. Írok, basszusgitarázom, beszélek. Szeretem a macskáimat és még vagy két-három embert.